

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A fókuszált indulat**

1. A feláldozható izmok

Téli Ágnes

Alinda lába görcsbe rándult a hideg acélpedálokon. A dupla terhelés, amit a nagymamája tehermentesítéséért vállalt, gyorsabban emésztette fel a tartalékait, mint ahogy a kolónia kimért adagjai pótolni tudták volna. A wattmérő mutatója baljósan ingadozott a zöld és a sárga sáv határán. Mi lesz vele, ha a teste végleg feladja a szolgálatot? A hálózat nem ismerte a kegyelmet; a tartós teljesítménycsökkenés selejtezést és áthelyezést jelentett.

„Alinda... hagyd...” – suttogta a nagymama, de a hangja elhalt a dinamók fülsiketítő zúgásában. Az öregasszony reszkető ujjai tehetetlenül markolták a fülke korlátját. Tudta, hogy az unokája az épségét kockáztatja érte, miközben az ő elhasznált teste már csak teher volt a gépezet számára.

János a szomszédos pult mögül figyelte a lány szaggatott légzését. A fiú mellkasát szorongató félelem hidegebb volt, mint a szektor szellőzőiből áradó ózondús levegő. Egyetlen kihagyott ütem, és Alinda összeomlik. János kezében megfeszültek az inak: ha szándékosan túlterhelné a saját tengelyét, áttételezhetne némi energiát, de ezzel mindkettőjüket kiszolgáltatná az algoritmusok szigorának.

Őrszem-3 hideg optikája lassan fordult vissza a tizennégyes fülke felé. A gép még nem érzékelte a szándékos átcsoportosítást, csupán a biometria adatok kritikus kilengését rögzítette. A kolónia hűvös logikája szerint az emberi hús csak annyit ér meg, amennyi wattot átad a rendszernek. Alinda jövője azon a vékony, izzó dróton egyensúlyozott, amely a megadás és a végső pusztulás között feszült.

2. A fókuszált indulat

Tekercs-Ildikó

Az őrszem nehéz léptei végül elhaltak a szomszédos szektor fémrácsain. Amint a vörös optika eltűnt a gőzben, János-g534 azonnal átlépett a szomszédos generátorállásról, sötét tekintete Alindára szegeződött. A tüdeje még zihált a hajszott tempótól, de a benne feszülő indulat azonnal kirobbant belőle.

– Megőrültél? – sziszegte élesen János, miközben gépiesen tovább taposta a lendkereket.

- Egyetlen wattnyi kilengés, és legközelebb nem hígabb gél jön a csőből, hanem lekapcsolják a fűtést a teljes hálókörletben! Bioakkumulátor vagy a szemükben, Alinda, semmi több! Hús vagy, nem acél, hogy szembeszállj velük!

- Hús? - vágott vissza Alinda, s a düh forróbb volt benne, mint a pedálok dörzsölődő fémje. Tekintete szinte elégette a fiút. - És te mi vagy, János? Egy alkatrész, ami csak arra jó, hogy zölden tartsa a lámpát? Mikor lettél ennyire gyáva? Ember vagy még egyáltalán, ha már a félelemtől megszólalni sem mersz?

- Hallgassatok már mindketten! - csattant fel a nagymama hangja is, szárazon, akár a kiszáradt torkok köhögése. Az öregasszony nem állt meg, lába ritmikusan mozgott tovább, de a szemeiben jéghideg harag izzott. - A saját kalóriáitokat égetitek a semmiért! Az ember nem attól lesz ember, hogy ordít a vason, hanem attól, hogy túléli a holnapot is. Jánosnak igaza van: a hálózat nem tűri az ingadozást.

- Ha a túlélésért cserébe mindent feladunk, akkor már régen nem élünk, csak funkcionálunk - vetette oda Alinda, miközben dacosan meghúzta a terhelésszabályzót. A csapágyak sikoltottak, s a válaszfalak között a feszültség tovább izzott.